

ЗАКОНЪ НА РАВЕНСТВО.

8-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 3.XII.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сараолу № 21.

ЗАКОНЪ НА РАВЕНСТВО.

8-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)

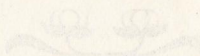
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 3.XII.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

ЗАКОНЪ НА ПАРЕНСТВО.

ИЗДАНА ОТЪ УЧЕБНИКЪ НА ЗНАНИЕ И — ГОДИНА
(17. ГОДИНА)
ИЗДАНА ОТЪ УЧЕБНИКЪ НА ЗНАНИЕ И — ГОДИНА

ИЗДАНА ОТЪ УЧЕБНИКЪ НА ЗНАНИЕ И — ГОДИНА
№ 21. СКАЗАНЪ № 21.

Законъ на равенство.

Размишление.

Прочетоха се нѣкои отъ работитъ върху темата: „Разлика между събиране и изваждане“.

За слѣдния пѣтъ ще пишете върху темата: „Разлика между дѣлене и умножение“.

Когато имаме между двама души два процеса, при които единиятъ събира, взима, а другиятъ дава, какъ ще можемъ да примиримъ тия двама души? За емодавецътъ, който взима пари отъ тебе — събира. Мали? Ти, който давашъ — изваждашъ отъ кесията си. Слѣдователно, между онзи, който събира и онзи, който „изважда, се ражда едно чувство на неразположение — едно неприязнено чувство. Какъ ще примиримъ този вжтрѣшенъ резултатъ? При обикновеното събиране на числата, резултатътъ вървимного добръ, но при живото събиране, резултатътъ е другъ. За изразяване на дѣйствието събиране азъ ще употребя другъ знакъ, не плюсьтъ, т. е. кръстьтъ, съ който си служимъ, а слѣдниятъ знакъ:

У К

Ще обърна този знакъ нагорѣ, и тогава, като искамъ да събера 2000 лв. съ 1000 лв., ще пиша така: $2000 \text{ } \times \text{ } 1000 = 3000$ лв. Какъ ще примиримъ сега тия

двама души, отъ които единиятъ има да дава, а другиятъ да взима? Въ математиката съществува единъ законъ, споредъ който ще съберемъ тия числа, ще ги раздѣлимъ на двѣ и по този начинъ тия хора ще се примирятъ. Значи, $3000 : 2 = 1500$ лв.

Учителтъ пита ученицитѣ: „Можете ли да съберете една овца и една крава, или единъ волъ и една овца? — Не, Господинъ учителю. „Ами една свиня и една крава?“ — Пакъ не може. „Господинъ учителю, въ нашето село събиратъ водата и млѣкото“. Какъ? — Като събератъ едно кило млѣко и едно кило вода, ставатъ двѣ кила млѣко. Значи, водата може да се събере съ млѣкото. Въ природата, обаче, законътъ за изваждането и за събирането има по-дълбоко значение, отколкото въ обикновения животъ.

Сега, вие сами ще намѣрите, какво отношение иматъ дѣлението и умножението къмъ първитѣ двѣ дѣйствиа. За да боравите въ даденъ случай съ себе си, съ своето естество, трѣбва да имате извѣстни правила извънъ врѣмето и пространството. Всички вие трѣбва да се научитѣ да дѣйствувате извънъ врѣмето и пространството, и докато не научите този законъ, не можете да изправите вашия характеръ. Защо? Защото характера на човѣка не се изправя въ врѣме и пространство. Нѣкой казва: утрѣ ще бъда добъръ. Не; кажешъ ли веднажъ, че

ще бждешъ добъръ, то е казано и свършено. Вие трѣбва да дѣйствате извънъ врѣмето и пространството, а въ врѣмето и пространството ще се проявятъ само резултатитѣ. Изявяването на твоя характеръ ще стане въ врѣмето и пространството, а изправенето му става извънъ врѣмето и пространството. То е резултатъ отъ духовния свѣтъ. Запримѣръ вие не можете да опишете, не може да прѣдадете едно ваше чувствование на земята по никакъвъ начинъ съ никакви знаци, Какъ ще ми предадете за примѣръ, една ваша скръбъ? По сълзитѣ ли? Може би да е духалъ вѣтъръ и да сж ти потекли сълзи. Сълзитѣ не сж всѣкога признакъ на скръбъ. Нѣкой пжть може да сж признакъ, но нѣкой пжть не сж признакъ. Когато духа вѣтъръ, текатъ сълзи; когато имашъ хрема пакъ текатъ сълзи, но всичко това още не показва, че имашъ нѣкаква скръбъ. Има скръбъ, която съ сълзи не може да се изрази, обаче има извѣстни черти на лицето, които показватъ скръбта. При скръбта мускулитѣ всѣкога се съкратяватъ, свиване става. Човѣкъ, който, скърби, сърцето му се свива. При радостта има едно малко разширение на сърцето. Следователно, човѣкъ за да разбере тия два процеса — радостта и скръбта — трѣбва да опита състоянията на свиване и разширяване на сърцето. Колкото и

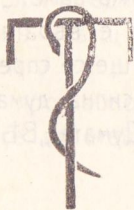
малко и да е свиването на сърцето, въ духовния свѣтъ все ще произведе извѣстна дисхармония, която ще се отрази въ една или друга скръбъ. Всѣко разширение на сърцето, както и всѣко разширение на съзнанието, е резултатъ на радостта.

Сега, защо, като означавахъ събирането и изваждането азъ не употрѣбихъ обикновенитѣ за тия дѣйствиа знаци? Знакътъ плюсь пишемъ, като теглимъ отгорѣ надолу една отвѣсна права, послѣ друга права, перпендикулярна на нея, при което става поляризиране. Знакътъ плюсь, т. е. кръстътъ при всички случаи произвежда противодѣйствиe. Затова вие всѣкога не пишете кръсть! Кога се пише кръсть? Казватъ за нѣкого: тури му кръста! Кръсть турятъ на умрѣлитѣ. И когато човѣкъ дойде до кръста, той трѣбва да се спре, да концентрира ума си, трѣбва да бѣде абсолютно чистъ. Защото като се напише кръста иде ангелътъ съ меча. Щомъ си туришь кръста, ти викашь този ангелъ. Той идва и ти казва: „Какво искашь отъ менъ.“ Не само това, но често вие си туряте едни на други кръстове. Когато говоришь нѣщо лошо за нѣкой човѣкъ, ти му туряшь кръсть. Ти прѣдизвиквашъ двѣ противоположни сили, въ които можешъ самъ да се вплетешъ. Ако си силенъ, можешъ да избѣг-

нешъ това, но ако си слабъ не прѣдизвиквай върху себе си изкуствено силитѣ въ природата.

Това, което ви говоря е за васъ, но не и за хората извънъ училището. Вие нѣма да имъ казвате нищо, Тия, хора, които още нищо не знаятъ, могатъ да си играятъ съ кръста, този кръсть е за тѣхъ. Но когато нѣкой отъ васъ, на когото съзнанието е просвѣтено, напише знака кръсть, този знакъ вече има смисълъ за него, той указва извѣстно влияние върху него. Щомъ нѣщо прониква въ съзнанието ти, щомъ го разбирашъ, ти не можешъ вече да си играешъ съ него. Когато произнасяшъ нѣкоя свещена дума, напр. думата „Любовъ“, ти нѣма да я искажешъ набързо, но ще се спрешъ въ себе си, ще се концентрирашъ и тогава ще я изговоришъ. Тя трѣбва да означава нѣщо Когато изговаряшъ думата „Истина“. пакъ ще се спрешъ, ще се концентрирашъ въ съзнанието си — свещена дума е тя. Има извѣстни думи, които като изговаряме, ще трѣбва постоянно да се спираме въ себе си, защото само така тѣ ще ни прѣдадатъ своята сила. Казваме: „Любовъ“, „Истина“, „Вѣра“. Какво нѣщо е вѣрата? И при изговаряне на думата „вѣра“ пакъ ще се спрешъ. Думата „вѣра“ въ български езикъ е силна дума, а думата „Любовъ“ не е толкозь силна. Думата „ВѢРА“

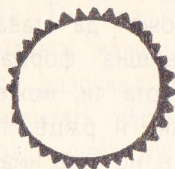
започва съ буквата „В“ — първият принцип — Богъ. Тя изразява символъ на Бога. Тази буква „В“ е образувана отъ една права линия и два полукръга. Тия два полукръга обърнати нагорѣ \cup означаватъ малкото сѣменце, което, посадено въ земята, се разпуква, развива и започва да расте. Отъ него излизатъ клончета и листа. Така сж се образували растенията въ материалния свѣтъ. Този знакъ \cup прѣдставлява буквата „вав“ въ еврейски езикъ. Отъ тази буква е излѣзла българската буква „Т“, гръцката буква ϵ — епсилонъ, българската буква „З“ и цифрата „3“. Значи, нѣколко букви сж произлѣзли отъ тази еврейска буква. Всѣка буква изобщо прѣдставлява извѣстни течения въ природата. Тѣзи течения постоянно се мѣнятъ. Въ буквата „w“ (вав) теченията отиватъ нагорѣ; въ „Т“ теченията отиватъ надолу, защото тази буква изразява коренитѣ на живота, които се загниждватъ въ Божественото. Затова именно около буквата Т се прѣплита знака на безкрайното или вѣчното.

Змията, въ този случай, не е нищо друго, освѣнъ единъ разтворенъ кръгъ. Всѣки кръгъ, който се разтваря, става змия. Всѣки човѣкъ, въ който става пропукване, става на змия. Следователно, щомъ змията отново

захапе опашката си, става пакъ човѣкъ. Значи, човѣкъ може по 10 пѣти на день да става змия, само че безъ да има нейната външна форма. Ако човѣкъ не върви правилно въ живота си, може да става змия, само че безъ да има нейната външна форма. Ако човѣкъ не върви правилно въ живота си, може да става змия. Въ змията липсватъ крака и рѣцѣ, т. е. въ нея нѣма воля, нѣма и характеръ, но умъ има. При това, въ змията нѣма добродѣтели крака нѣма. Защо дяволтъ влѣзе въ змията? Защото той има умъ, но воля нѣма. Слѣдователно, въ дявола нѣма разумность, затова може да кажемъ, че въ него нѣма глава, т. е. нѣма Божественъ принципъ. И въ това отношение, ако дяволтъ ти вземе рѣцѣтъ силенъ става; ако ти вземе краката, силенъ става. Не му ли дадешъ, обаче, нито рѣцѣтъ си, нито краката си, той е слабъ. Ако змията се обвие около тебе, може тѣй да те стегне, че да те одуши. Но ти никога не трѣбва да оставишъ живота си да се разпукне. Не трѣбва да пропуквашъ този Божественъ кръгъ около себе си, затова ще държишъ съзнанието си постоянно будно. Всѣки грѣхъ, всѣка лоша мисль е пропукване. Колко о този кръгъ се повече пропуква, толкова повече той се прѣвръща въ зѣбчесто коле-

ло. Ще кажете: какво отъ това, че се образува такова зѣбчесто колело?

— Трѣбва да знаете тогава, че това колело нѣма да мине по гърба на другитѣ, но по вашия грѣбъ, и вие ще почувствувате всичката острота на неговитѣ зѣбци.

Та въ окултната наука, като застъпваме нѣщата разумно, показва ни се, защо не трѣбва да пропукаме живота си, ние сами ще страдаме. Не сѣ важни външнитѣ отношения, на живота, а именно: какъ съмъ облѣченъ, до колко съмъ ученъ, какъ говоря, какъ се проявявамъ външно и т. н. Всички тия нѣща сѣ повърхностни, а важното за менъ лежи скрито въ дълбочината на моята душа. Този скритиятъ човѣкъ вътрѣ, човѣкътъ, който не се мѣни, това съмъ азъ. Този човѣкъ може да контролира благата, които Богъ му е далъ. Не е лошо когато става известно пропукаване въ живота на човѣка, но веднага трѣбва да се съедини този кръгъ.

И тъй, като дѣйствувате по този начинъ, като се насърчавате, вие ще направите вашия животъ поносенъ. Ние посноянно се оплакваме отъ страданията, оплакваме се, че имаме недоразумения, но трѣб-

ва да знаете, че всичко това не е нищо друго, освѣнъ пропукани кръгове. Всѣки отъ васъ може да поправи своя кръгъ. Какъ? — Ще помислишъ за Бога и ще се съединишъ съ великия Божественъ кръгъ. Обикни Бога и въпросътъ лесно ще се разрѣши. Туй пропукване ще се съедини и ще дойде разширение въ съзнанието ви. И въ растенията ние виждаме този кръгъ. Най-напрѣдъ прѣдставлява едно малко кръгче, което постепенно се разширява, безъ пропукване. Отъ него послѣ се образуватъ нѣколко концентрични кръгове. Такива кръгове се образуватъ и около съзнанието на човѣка. Тия кръгове постепенно се разширяватъ и всѣко разширение носи живи, разумни сили въ свѣта. Вие казвате, че може да живѣете, както искате. Не можете да живѣете както искате. Въ този кръгъ влизатъ кръговетъ на хиляди други същества, тъй щото вашиятъ кръгъ е прѣплетенъ съ тѣхъ. Казвате: Азъ намислихъ нѣщо. Нищо не сте намислили. Може да си намислилъ да вземешъ отъ мене двѣ хиляди лева. Но съ това ти ми ставашъ учителъ, и утрѣ азъ ще ти взема 10,000 лева. Следъ това ти ми вземешъ 20,000 лева. Послѣ пъкъ азъ ти взема 30,000 лева и т. н. Какъвъ ще бжде резултатътъ въ края на краищата? Надхитряването въ лъжа не е наука. То може

да ти развие ума, но не и да те подигне като човекъ. Единъ отъ турскитѣ сулани казва на единъ отъ своите везири да му доведе най-голѣмия лъжець отъ Цариградъ. Той му довежда единъ такъвъ лъжець и султана му казва: „Искамъ да ми кажешъ една голѣма лъжа“. — Азъ прѣстанахъ вече да лъжа, но за да се каже една такава лъжа, каквато ти искашъ, трѣбва да се купятъ алати. „Колко ти трѣбватъ? — Трѣбватъ ми 500 лири. Султанътъ му дава 500 лири и праща съ него единъ отъ своитѣ слуги. Лъжецътъ започва да ходи отъ дюкянъ въ дюкянъ, докато най-послѣ мръкнало. Султанътъ го чакалъ да се върне, но той му пише едно писмо: Тази е послѣдната лъжа, която ти казахъ“. Алати му трѣбвали! Какви алати му трѣбватъ? Алатитѣ за лъжата сж у него. Често вие казвате: а з ъ щ е н а п р а в я добро, но ми трѣбватъ пари. Вие не сте ли този лъжець, който търси алати за лъжа? Той иска да направи добро, но му трѣбватъ алати, трѣбватъ му пари. Че доброто съ пари ли се прави? Ще знаете, че доброто нито съ знание става; нито съ пари става. Знанията ни трѣбва да сж за съвсѣмъ други работи. Паритѣ ни трѣбва да сж за съвсѣмъ други работи. По нѣкой пѣтъ вие си правите илюзии, че доброто може да се направи съ голѣмъ умъ. Ако това е вѣрно, тога-

ва гениалнитѣ хора трѣбваше да бждатъ най добритѣ. Доброто седи надъ всѣка гениалность. Нѣма по-голъма гениалность отъ тази, щото човѣкъ да бжде добъръ. За да бжде човѣкъ добъръ, трѣбва да бжде уменъ. Да дадешъ пари нѣкому, това не е добро. Това е само единъ разуменъ актъ, само едно приятно хармонично дѣйствие на ума, или една благородна постѣпка на сърцето. Да дадешъ пари нѣкому, това не е добро, то е повече знание, отколкото добро. Какво е доброто само по себе си? — Доброто, това е едно цѣлокупно проявление на Любовта въ даденъ случай. Въ правенето на добро ти трѣбва да дадешъ всичко. Вие сега мислите, че за да бждете добри, трѣбва да бждете умни. Казвате, че нѣкой човѣкъ е зълъ, защото е глупавъ. И то не е вѣрно. Глупостъта не ражда злини. Най-често умнитѣ хора сж зли, Глупавия човѣкъ не може да бжде зълъ. Злото не се е родило отъ глупавитѣ хора, но отъ най умнитѣ, отъ гениалнитѣ, отъ ангелитѣ. Злото, грѣха се родиха между тѣзи хора. Отдѣ е произлѣзло злото, нѣма да го закачаме, но трѣбва да знаете, че отъ тамъ се е родило. Дѣ се роди доброто? — Въ онзи актъ на Любовта, когато Словото излѣзе отъ Бога. Доброто е излѣзло отъ Бога заедно съ Любовта. Казвамъ: умътъ на

човѣка трѣбва да бжде слуга на доброто; паритѣ трѣбва да бждатъ слуга на доброто. Не мислете че доброто се върши съ пари. Всичко външно въ свѣта може само да спомогне на доброто, което вие трѣбва да изнесете, но въ сжщность, всичко ще извършатъ вашиятъ умъ, вашето сърце и вашата воля. Паритѣ ви, знанието ви, това сж само спомагателни срѣдства. Ако мислите тъй, вие ще може да се самовъзпитате. Онѣзи отъ васъ, които не сж много учени, ще мислятъ, че тѣ не могатъ да вършатъ добро.

Да допуснемъ, че имате въ математиката слѣднитѣ изрази: $a + b = c$ и $a - b = c$. Може ли $a - b$ да е равно на c ? Въ дадения случай $a - b$ не може да бжде равно на c . Защо тогава ученицитѣ пишатъ $a - b = c$? Да, върно е, че $a - b = c$, но при извѣстни условия. Ето защо, всѣки учителъ по математика провѣрява погрѣшкитѣ, които ученицитѣ му правятъ. И въ живота сжщо така ние правимъ хиляди такива съчетания, като доказваме, че $a - b = c$. Казватъ нѣкои: не струва да правимъ добро. Защо така? Защото нѣкой правилъ добро, та не му вървѣло, че казва: не струва да се прави добро, зло трѣбва да се прави, та да ти трѣгне напрѣдъ. Че каква наука е тази? Други пъкъ казватъ тъй: не струва всѣкога да говоришь истината, и лъжа трѣбва.

Значи, животътъ съ истина не се подтиква напрѣдъ, ами трѣбва малко лъжа, като масълце, тя да го намаже, че да трѣгне. Това е едно неправилно математическо уравнение. Какъ мислите, съ туй математическо уравнение, може ли да трѣгне живота напрѣдъ? Хората мислятъ, че чрезъ лъжа ще уредатъ живота си. Има хора, които отричатъ лъжата, но щомъ дойдатъ на тѣсно, пакъ поставятъ своитѣ математически отношения и съ тѣхъ се оправдаватъ. Нѣкои отъ тия хора не виждатъ тия отношения, не виждатъ дѣ е грѣшката въ тѣхъ, защото въ математиката има редъ такива сложни отношения, въ които всѣки може да се обърка. У нѣкои хора умътъ не е тънъкъ, за да може да схване отношенията, които съществуватъ въ математиката и да ги използва разумно.

Сега математицитѣ казватъ, че могатъ да се събиратъ само еднородни величини. Величинитѣ $a + b$ могатъ да прѣдставляватъ два коня, два вола, двѣ ниви и т. н., но същеврѣменно могатъ да прѣдставляватъ двѣ сили, на които резултатътъ да е равенъ на c . Да кажемъ, че двама души теглятъ едно вжже. Може ли да се опрѣдѣли на какво е равна тѣхната сила? — Може, въ физиката има извѣстни за-

кони за това. Каква тежест могат да изтеглят? Да кажемъ, че единиятъ може да изтегли 50 килограма, а другиятъ може да изтегли 10 килограма. Тогава казваме: като теглятъ двамата, работата имъ се равнява на 60 кгр. Значи, тѣ могатъ да повдигнатъ заедно 60 кгр. тежестъ. Така може да се опрѣдѣли силата имъ. Ако азъ изтегля 25 кгр. вода, и другъ изтегли 50 кгр. вода, каква ще бѣде разликата между силитѣ ни? Ние казваме, че човѣкъ трѣбва да бѣде силенъ. Каква сила е тази? — Физическа. Да вземемъ другъ примѣръ: Двама души иматъ градини, но тази на втория е по-малка. Градината на първия е два декара, а на втория — единъ декаръ, затова вториятъ изтегля 25 кгр. вода, а първиятъ — 50 кгр. Какъвъ ще бѣде резултатътъ отъ обработването на тия градини? Ще има ли вътрѣшенъ духовенъ резултатъ? — Ще има физическа разлика. Но, ако тия градини прѣдставляваха тѣхния характеръ, щѣше да има една съществена разлика въ обработването имъ, както и въ тѣхнитѣ резултати. Слѣдзателно, отъ това ние изваждаме слѣдния законъ: материалнитѣ блага не могатъ да направятъ човѣка добъръ. Тѣ сж условия за него. Тия условия можешъ да използвашъ за добро, но тѣ не могатъ да направятъ човѣка добъръ. Друго твърдение: материалнитѣ лишения не могатъ да

направятъ човѣка зълъ. Богатството не може да направи човѣка добъръ, сиромашията не може да направи човѣка зълъ. Тѣ сж двѣ положения, които се изключватъ.

Ние, съвременнѣ хора, ѣтрваме, че богатството ражда доброто, а сиромашията ражда злото. Не е вѣрно. Въ сиромашията се раждатъ злини отъ единъ родъ, въ слабитѣ натури, обаче; и въ богатството се раждатъ други злини. И богатството има своите добрини, и сиромашията има своитѣ добрини; и богатството има своитѣ злини, и сиромашията има своитѣ злини. Слѣдователно, нѣма да влагате въ ума си слѣдната мисль: азъ съмъ богатъ, значи мога да бжда добъръ. Ти можешъ да бждешъ добъръ, но не уповавай на богатството. Пъкъ сиромашията ти да не бжде една спънка, да кажешъ: азъ съмъ сиромашъ, какво може да стане отъ мене? Не, ти въ сиромашията ще си държишъ главата високо, ще мислишъ ясно, както когато си богатъ. Когато си сиромашъ, трѣбва да мислишъ тъй, както когато кесията ти е пълна. Това е истинския човѣкъ. Ако азъ мога да уповавамъ на Бога, ако имамъ благоволенито Му, то и сиромашъ да съмъ на земята, пакъ ще имамъ всичкото богатство, т. е. вжтрѣшно въ себе си ще се чувствувамъ богатъ. Какво по голѣмо богатство отъ

това, да мога да се изложа на слънцето и да се ползувамъ отъ неговитѣ лъчи? Това не е ли богатство? Кой е богатъ човѣкъ? Може ли да се нарече богатъ този, който има пари, но е хилавъ, парализиранъ, та трѣбва други да го изваждатъ на слънце? Какво му струватъ пълнитѣ съ пари кесии? Какво му струватъ тогава пълнитѣ съ жито житници? Богатъ ли е този човѣкъ? Не, сиромахъ е той. Кое е за предпочитане въ този случай: да си бѣденъ, но здравъ, или богатъ и боленъ? И сиромахътъ може да бѣде парализиранъ, хилавъ и да каже: Господъ ме направи сиромахъ. Не вѣрвайте въ това! Богъ не прави хората нито сиромаси, нито богати. Ние сами ставаме богати и сиромаси. Това сж положения само на земята. Туй, което Богъ прави съ насъ е, че Той ни изпълва съ своята Любовь и иска да живѣемъ, да бждемъ Нему подобни. Любовта Му се внася въ насъ като единъ великъ законъ и ражда доброто. Слѣдъ това, като слѣземъ ние на земята, доброто става условие, основа, за да се прояви човѣшката интелигентность, човѣшкия умъ. При тази интелигентность по-нататкъ можемъ да използваме богатата, които сжществуватъ на земята.

И тъй, нѣма да ставате богати, нѣма да ставате сиромаси, тѣ сж относителни положения, съ които

вие трѣбва да се примиритѣ. Отъ васъ зависи да бждете богати или сиромаси. Ако нѣкой отъ васъ е сиромасъ, той самъ е рѣшилъ да бжде сиромасъ; ако нѣкой отъ васъ е богатъ, той самъ е рѣшилъ да бжде богатъ. Всѣки трѣбва да е доволенъ отъ своето положение. Ако нѣкой е рѣшилъ да бжде ученъ, той ще бжде ученъ. Ако нѣкой е решилъ за себе си да има малко знания, малко и ще знае. Всѣки човѣкъ има туй, което си е пожелалъ. За въ бждаще може да промѣните положението си. Всѣки отъ васъ може да стане ученъ. Ала кога? — Не сега, слѣдъ врѣме. Туй може да ви се вижда противорѣчиво, но е фактъ. Да допуснемъ, че вие имате баща, който разполага съ сто декара земя. Вие сте петима братя и пет сестри. По колко ще ви се падне отъ тази земя? — По 10 декара. Ако ти искашъ да бждешъ богатъ, ще трѣбва да оберешъ братята си, иначе други външни условия нѣма. Тогава какво ще правишъ! (Не трѣбва да се дѣлятъ). Да, не трѣбва да се дѣлите, а да се съберете всички заедно и така, като работятъ 10 души задружно, работата ще върви. Тогава законътъ е слѣдниятъ: Човѣкъ понеже има десетъ прѣсти, на двѣтъ си рѣцѣ, всички ще се подчиняватъ на главата, и така той ще бжде богатъ. По нѣкой пѣтъ вие се докачате, че нѣкой билъ на по-го-

лъмо почитание отъ васъ. По-голѣмо почитание отъ това, съ което се ползува голѣмия пръстъ има ли? Палецътъ подкрѣпя всичкитѣ прѣсти. но има нѣщо, по което всички си приличатъ, въ което всички сж равни — то е, че всички еднакво страдатъ. Дѣто и да заболѣятъ, голѣмиятъ или малкиятъ пръстъ, въ болестъта имъ нѣма разлика. Като те заболи малкиятъ пръстъ, тѣй го пазишъ, както ако би тѣ заболѣлъ и голѣмиятъ пръстъ. Само въ страданията си прѣститѣ сж равни. Слѣдователно, ние се мягаме въ свѣта само по страданията. За да ви докажа, че сме равни, трѣбва да страдаме. Щомъ страдаме, всинца сме равни. Господъ, за да ни покаже, че сме еднакви, дава ни страдания, и тогава се приравняваме като стртаме, спомняме си и за своитѣ братя. Голѣмиятъ пръстъ като заболѣе, казва на другитѣ прѣсти: „Мълчете вие тамъ, не говорете!“ Щомъ заболѣе малкиятъ пръстъ, показалецътъ не се показва, той се сви-ва. Кждѣто и да ходите, вие показвате все малкия си пръстъ, него сочитѣ навсѣкждѣ значи, малкиятъ прѣстъ заповѣдва, всички му се подчиняватъ: и голѣмиятъ, и показалецътъ, всички му се подчиняватъ. Значи, въ свѣта има една Божествена философия, която примирява всички противоречия. Тя е философията на страданията. Щомъ дойдатъ страданията въ

свѣта, въпросътъ е разрѣшенъ. Всѣко страдание въ насъ трѣбва да внесе въ душата ни една велика Божествена мисль. Прѣстъ те боли — разрѣши единъ основенъ законъ, да прѣмахнешъ всички прѣгрешения, които си сторилъ и които стоятъ като тъмни петна въ съзнанието ти. Като видя че нѣкой прѣвързалъ прѣста си, азъ казвамъ: добръ, че му е дошло това страдание, защото всички хора, и богати и сиромаси, сж равни при страданията си. Затуй трѣбва да благодаримъ на Бога за стрданията, които ни праща.

Въ този случай, какво означава знака на равенството? На какво може да се уподоби знака равенство? — На страданието. Значи $a + b = c$ т. е. a и b страдатъ, при което сж равни на c . Когато пъкъ имаме $a - b$, което не е равно на c , това изразява голѣмия прѣстъ който не признава равенство. Той винаги седи вдигнатъ нагорѣ. Тази величина отвънъ е отрицателна, но вътрѣ въ живота е положителна величина. Слѣдователно, при събирането хората сж равни, а при изваждането — не сж равни. Да извадишь нѣщо, значи да го покажешъ навънъ. Изваждането не е взимане. Ти изваждашь нѣщо, за да го покажешъ, но то пакъ си остава въ тебъ. Изваждашь нѣкой неджгъ, или извѣстна добродѣтель, но не я

давашъ — изваждашъ я и пакъ я държишъ за себе си. Изваждаме една английска лира и пакъ я туряме въ кесията си. Изваждането още не показва, че нещата сж отишли вѣнъ отъ насъ. Ако ние разбираме, че събирането носи страдание въ себе си, тогава кога ще се роди недоволството, когато събирашъ или когато изваждашъ. -- Когато изваждашъ, т. е. по-право, когато ти взематъ нѣщо. Когато ти даватъ нѣщо, ти не се дразнишъ, но когато ти взематъ нѣщо, ти се дразнишъ. Ако ти взематъ дрехи, пири, или изобщо, когато насила изваждатъ нѣщо отъ тебе, тогава се раждатъ всички неприятности въ живота ти. При събирането, въ правия смисълъ на думата, всички ние сме равни. Вие можете да опитате този методъ, безъ да го вземете като абсолютна Истина. Това е математическа вѣроятность, която трѣбва да опитате. На земята ние ще си служимъ съ математически вѣроятности, съ абсолютни Истини не можемъ да си служимъ. Когато нѣкой пѣтъ повдигаме, такива въпроси, трѣбва да ги разглеждаме като математически вѣроятности, като допустими. Това е процесъ, който трѣбва да стане и въ ума ви, и въ сърцето ви, да се научите да разсъждавате правилно.

Всички тия величини, за които ви говоря може да ги намѣрите въ природата. Тѣ сж символи. Бук-

вата „Т“ напимѣрь може да я намѣрите изразена въ човѣшкия носъ. Вѣждитѣ, това сж противоположни сили, които постоянно се поляризиратъ. Истинскиятъ човѣкъ, това е носѣтъ му. Той представлява Божественото, което служи като опорна точка. Силитѣ които се проявяватъ въ веждитѣ, ставатъ по нѣкога противодѣйствуващи сили, които постоянно се измѣнятъ. Ето защо разумното, Божественото трѣбва да пази равновѣсие между тѣзи сили, защото тѣзи вѣзни може да се наклонятъ въ една или друга посока, но не могатъ да се завѣртятъ. Тѣ могатъ да се завѣртятъ само въ такъвъ случай, ако носѣтъ изчезне, т. е. ако разумността у човѣка може да се прѣмахне. Само тогава може да се образува единъ кржгъ на движение. Значи, носѣтъ показва, че до тогава, докато ние мислимъ, докато нашето съзнание е будно, то не позволява да става никакво пропукване въ живота ни. Тогава ние ще имаме едно равновѣсие. Слѣдователно, ще имате прѣдъ видъ слѣдното правило: когато сте развалнувани, сутринъ или вечеръ, концентрирате ума си или къмъ края на носа, или къмъ центъра на вѣждитѣ. Защо? Въ вѣждитѣ вжтрѣ, между космитѣ има празнина, наречена „празнина на безмълвното наблюдение, на Божествення умъ“. Ще се концентрирашъ, ще държишъ ума си буденъ, до-

като ти дойде една свѣтла мисль, едно просвѣтление. Да кажемъ, че ти рѣшавашъ единъ важенъ въпросъ. Спри ума си върху него и следъ малко ще прѣблесне една малка свѣтлина, ще ти дойде една свѣтла мисль, която ще тѣ напъти къмъ този пжтъ, въ който трѣбва да тръгнешъ. По нѣкой пжтъ, когато на хората имъ дойдатъ голѣми страдания, свиватъ вѣждитѣ си. Когато човѣкъ свие вѣждитѣ си, той несъзнателно концентрира ума си къмъ центъра на вѣждитѣ. Щомъ концентрирате ума си нагорѣ, вието проектирате отъ центъра на главата си къмъ слънцето, т. е. къмъ централното слънце на духовния свѣтъ. Ние опрѣдѣляме, че Богъ е надъ главата ни. Не мислете кждѣ е Богъ. Щомъ проектирате ума си къмъ вѣждитѣ, нагорѣ, непременно твоята мисль ще донесе нѣкакво благо въ живота ти. Да не мислитѣ, че ще рѣшитѣ нѣкакви важни въпроси. Не, това сж малки, микроскопически опити. Сега да не мислите, че съ този методъ нѣма да имате нужда отъ нищо. Не, това сж малки опити, Сега, разбрахе какъ седи работата.

Сега, нѣма да завършваме въпроситѣ. Вие си мислитѣ, какъвъ ли ще бжде краятъ. Тази работа нѣма край. Ние сме все въ началото. Не чакайте края.

Въ пѣнието, което прилагаме тукъ, моето желание не е да ви направя пѣвци, да ви прѣподавамъ музика, защото, ако искате да станете пѣвци трѣбва да влѣзете въ музикално училище. Тия елементарни работи трѣбва да ги знаете. Ний засегаме музиката само като една малка забава, като едно малко развлѣчение. Като нѣма какво да правимъ, ще пѣемъ малко. Ние нѣма да пѣемъ много правилно. Азъ не искамъ правилно пѣние, защото, споредъ менъ, правилното пѣние е въ училищата. Тамъ има правилно пѣние. Запримѣръ, плачѣтъ е неправилно пѣние. Нѣкой плаче, за да произведе ефектъ; нѣкой пѣе за да произведе ефектъ, но такова пѣние сѣщо тѣй е неправилно. Такъвъ пѣвецъ не пѣе за себе си, не пѣе за самото изкуство, затова именно не пѣе правилно. Азъ искамъ всички вие да пѣете за себе си. Пѣнието въ този случай е единъ видъ тониране.

Сега, можете ли да изпѣете упражнението: „Кажете ми ти Истината“ на друга нѣкоя мелодия? Мислите ли, че този начинъ, по който я изпѣхме е най-правилниятъ? Коя дума е по-хубава, животъ или свобода? (Учителѣтъ пѣе:) „Ще ходя въ Твоя пѣть на Истината и живота, Господи, Боже мой!“

Всички ще се стремите да освободитѣ душата си. И щомъ се освободи душата ви, вашитѣ гласове

сами ще се развиятъ. „Ще ходя“, какъ?— Ще ходя съ онази Божествена Любовь, която е вложена въ нашитѣ души. Само при този случай може да се каже на човѣкъ Истината. Това е отговорътъ на „кажи ми ти Истината, която носи свобода за моята душа или „кажи ми ти Истината, която носи животъ за моята душа.“ Отъ тия две думи коя бихте избрали? Животъ или свобода? — Животъ, защото слѣдъ него ще дойде свободата.

Ако искате да употребите музиката като средство за възпитание, ще употребитѣ низкитѣ тонове за подкрѣпа, за засилване на характера си. Тѣ даватъ стабилностъ на душата. А пъкъ високитѣ тонове даватъ интензивностъ, движение. Когато искашъ да мислишъ бързо, да се движишъ бързо, високо пѣй, но когато искашъ да дадешъ стабилностъ на характера си, да издържашъ страданията, употребявай низкитѣ тонове. Пѣйтѣ вжтрѣшно, но така, че като пѣете, самъ да се харесвате. Всѣки отъ васъ самъ трѣбва да бжде и пѣвецъ и слушателъ. Най-първо пѣйте тихо, умствено, на себе си. Който пѣе така, слѣдъ мѣсець, най-много слѣдъ 2—3 мѣсеца туй пѣние ще слѣзе въ сърдцето, отъ сърдцето въ гърлото, и гласътъ постепенно ще се подобрѣза. Вие трѣбва да пѣете! А сега, ставате сутринъ, не пѣете, а си казвате: тежкъ

е животътъ! Къдѣ му е тежестъта? Колко тежи животътъ?— Никаква тежестъ нѣма животътъ. Той е само едно благо. Тежестъ е когато нѣмашъ животъ. Затуй, започни да пѣшъ. Първото нѣщо е това. Казва се, че ангелитѣ винаги пѣятъ. Първото нѣщо у тѣхъ е, че като се събудятъ, започватъ да пѣятъ. Събиратъ се заедно около 50, 100, 200, 500 хиляди ангели и всички започватъ изведнажъ сутринната си молитва. Тѣ отправятъ своята тиха утринна пѣсень нагорѣ къмъ Бога. Тѣ, макаръ и да живѣятъ на небето, отправятъ се пакъ нагорѣ, защото и надъ тѣхъ има небе. Надъ тѣхното небе пакъ има друго небе и т. н. пѣете ли и вие, ще забравитѣ свѣта, ще забравите и материалнитѣ работи. Само по този начинъ душата ви ще се разшири и ще кажете: струва си да се живѣе между тия ангели, които така хубаво пѣятъ. Като свършатъ пѣнието си, пакъ съ пѣние трѣгватъ на работа. Тѣ пѣятъ толкозъ тихо, че никой не ги чува. Трѣбва да имашъ ухото на единъ ангелъ, за да ги чуешъ. И ние, като се събираме, трѣбва да пѣемъ, за да изразимъ душитѣ си въ трептението на пѣсенята. Нѣкои отъ васъ казватъ: пѣнието е за младитѣ, за глупавитѣ хора, но ние старитѣ, не трѣбва да пѣемъ. Не, старитѣ трѣбва да пѣятъ повече отъ младитѣ. Младитѣ и безъ това

пѣтъ. човѣкъ, който пѣе, не остарява скоро. Стани сутринъ, изпѣй една малка, хубава пѣсенъ! Пѣй тихо, безъ да безпокоишъ другитѣ. Въ това отношение бихъ желалъ да приличате на ангелитѣ. Вие какво правитѣ? Слушате какво казватъ песимиститѣ. Слушамъ: нѣкой казва: сериозна работа, страшна работа, какво да се прави? Какво ще правишъ? — Изпѣй една пѣсенъ и всичко ще се разреши. Знаете ли какъ ще се избавите? Ако те срещне на пѣтя нѣкоя мечка, спри се започни да пѣешъ. Като пѣешъ дълго време, и мечката слуша. Най-послѣ тя се оттегля, отбива се. Успѣешъ ли да направишъ това, ти си отъ онѣзи пѣснопѣйци, които и мечката разбира. Ще кажете: какъ ще ми дойде на умъ да пѣя? Страданието, това е мечката. Седни отгорѣ на страданието, попѣй му, отпрати ума си къмъ Бога нагорѣ, и тази мечка току изведнажъ ще се отбие, и ти ще се освободишъ.

Ето дѣ е смисълътъ на живота. Приложи пѣнието като благо въ сѣмейния животъ. А изкуството да пѣешъ, то е привилегия само за малцина, да бждешъ пѣвецъ, да излѣзешъ на сцената, всички нѣматъ тази дарба. Такъвъ пѣвецъ можешъ да станешъ въ друго нѣкое прѣзраждане. За себе си, обаче, можешъ да пѣешъ. Сутринъ излѣзъ на сцената, пѣй колкото

искашъ, но за външния свѣтъ кредитъ трѣбва. Има пѣснопойци родени, изпратени специално за свѣта. Тѣхното мѣсто е опрѣдѣлено. Такъвъ пѣвецъ нека взема пари, стига да пѣе хубаво — това нищо не значи. И цигуларьтъ сѣщо нѣка взема пари, стига да свири хубаво. Той все ще внесе нѣщо хубаво и благородно въ хората. Хубавитѣ нѣща съ пари не се купуватъ. Че сме дали 50, 100 или 1000 лева, нищо не значи. Едно хубаво свирене струва повече отъ хиляда лева. Едно хубаво свирене съ нищо не се заплаща. Казвамъ пѣйте по новия начинъ! Нѣкой пѣтъ вие се смущавате. Не, ще се борите, вие можете да пѣете добръ. Ще се молите на ангелитѣ, ще кажете: Моля ви се елате, научете ни да пѣемъ тѣй, както вие пѣте! Тѣ все ще ви дадѣтъ малко отъ своето изкуство, поне отъ трошицитѣ ще ви да датъ малко

И тѣй, пѣнието е необходимо за васъ за да бждете добри и весели. Като пѣешъ можешъ да вземешъ метлата и да метешъ. Като дойде пѣсенята работата на всѣкъдѣ е лесна. Днесъ напримеръ, имашъ работа съ много хора, работата ти върви трудно, Какво трѣбва да направишъ? — Пѣй! Щомъ, пѣешъ, като се върнешъ, ще кажешъ: Слава Богу

днесъ прѣкараха много добръ. Плюсътъ и минусътъ по този начинъ се уравниватъ. Хората ще сж равни и въ плуса и въ минуса.

Размишление.

Любовта ражда доброто.

Доброто носи животь, светлина и свобода за нашитѣ души.

